

A Kúria

mint felülvizsgálati bíróság

í t é l e t e

Az ügy száma: Mfv.VIII.10.119/2022/5.

A tanács tagjai: Dr. Stark Marianna a tanács elnöke

Dr. Tánczos Rita előadó bíró

Dr. Hajdu Edit bíró

A felperes: felperes1

cím1

A felperes képviselője: Dr. Nyitrai Ügyvédi Iroda

cím2

ügyintéző: dr. Nyitrai Károly ügyvéd

Az alperes: alperes1

cím3

Az alperes képviselője: Gyulay Ügyvédi Iroda

cím4

ügyintéző: dr. Gyulay Dénes ügyvéd

A per tárgya: rendkívüli lemondás jogszerűségének megállapítása, végkielégítés és

felmentési időre járó illetmény megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31.075/2022/8.

Az elsőfokú bíróság határozata

Balassagyarmati Törvényszék 3.M.70.095/2020/34.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31.075/2022/8. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 200 000 (kettőszázezer) forint és 54 000 (ötvennégyezer) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült 1 960 160.- forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás

[1] A felperes 1982. szeptember 16-tól állt közalkalmazotti jogviszonyban matematika, kémia, informatika szakos tanárként és egyben osztályfőnöki megbízással is rendelkezett. Osztályfőnöki pótlékkal számított illetménye 2019. szeptember 1. és 2020. június 30. között 527 800 forint volt, ez 2020. július 1-től 576 520 forintra emelkedett. A felperes 2019. szeptember 1. és 2020. január 24. között – a neveléssel, oktatással lekötött munkaidején felül – heti másfél órában, összesen 22 kémia órát tartott meg. Erre az alperes írásba foglalt megállapodást kívánt kötni többlettanítás címén, míg a felperes álláspontja szerint az órák teljesítése rendkívüli munkaidőben történő munkavégzés keretén belül valósult meg.

[2] A felek a megállapodás tervezetét nem írták alá, így a felperes 2020. március 5-én elmaradt illetmény megfizetése iránt keresetet nyújtott be, majd a felek peren kívüli egyezséget kötöttek és az eljárás elállás miatt megszüntetésre került. A megállapodásban az alperes a 22 óra többlettanítás ellenértékének megfizetését vállalta bruttó 99 000 forint összegben 2020. október 17-ig. Az óradíjat az alperes 2020. október 26-án fizette meg a késedelmi kamattal növelt összegben.

[3] A felperes a 3.M.70.012/2020. szám alatt folyamatban volt perben arról értesült, hogy a KRÉTA informatikai rendszerben a 22 órán felül további 155 óra többletmunka teljesítése került rögzítésre, melynek szabadidőben történő kiadását kérte. A KRÉTA informatikai rendszerben 2019. szeptember 1. és 2020. február 29. közötti időszakra napi bontásban rögzített munkaidő elszámolást 2020. június 22-én a felperes aláírta, azt ellenőrzést követően ellenjegyezte a helységi Általános Iskola és Kollégium névű Tagiskola vezetője, és a 2020. február havi kimutatás kivételével a szakmai teljesítést aláírásával igazolta az alperes nevében eljáró személy is.

[4] A felperes 2020. október 22-én kelt rendkívüli lemondással a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 25. § (2) bekezdés d) pontjára és 29. §-ára hivatkozva megszüntette közalkalmazotti jogviszonyát. Ennek indokaként előadta, hogy a munkáltató a közalkalmazotti jogviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal megszegte azzal, hogy a munkabérének egy részét sorozatosan (folyamatosan) visszatartotta, valamint a megfelelő tájékoztatást elmulasztotta. Másfelől a munkáltató 2019 októbere óta több alkalommal kért jogos igényére többször kioktató, semmitmondó, megtévesztő választ adott, megalázó, így méltóságát sértő helyzetbe került. Ezzel a személyét és a munkakörét is sértő magatartással a munkáltató elvesztette a felé fennálló bizalmat, a közalkalmazotti jogviszony fenntartása lehetetlenné vált. Egyúttal kérte a munkáltatót, hogy részére a Kjt.-ben biztosított átlagkeresetet, végkielégítést, az elmaradt rendkívüli munkavégzésért járó díjat fizesse meg, a ki nem adott szabadságot váltsa meg és adja ki a szükséges igazolásokat.

[5] A munkáltató 2020. november 6-án arról tájékoztatta a felperest, hogy a rendkívüli lemondását jogellenesnek tartja, mivel a benne foglalt indokok nem elfogadhatóak, így a rendkívüli lemondás során járó végkielégítésre nem jogosult. Az alperes 2020 ugyanezen napján a szabadságmegváltást megfizette a felperesnek és kiadta az igazolásokat. A felperes közalkalmazotti jogviszonya 2020. október 26-i hatállyal szűnt meg.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme, illetve viszontkeresete

[6] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy rendkívüli lemondása jogszerű volt, ezért kötelezze a bíróság az alperest 24 havi távolléti díjának megfelelő 13 836 480 forint végkielégítés és 4 612 160 forint felmentési időre járó távolléti díj, valamint késedelmi kamata megfizetésére, figyelemmel arra, hogy a munkáltató olyan lényeges kötelezettségszegést követett el folyamatosan, amely mellett jogviszonya fenntartása lehetetlenné vált.

[7] Az alperes a kereset elutasítását, valamint a felperes költségekben való marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy a többlettanításra tekintettel megállapodást kívánt kötni, a felperes azonban olyan díjazásra tartott igényt, amely számára elfogadhatatlan volt. A felperes számára rendkívüli munkaidőben történő munkavégzés sem került elrendelése, a pedagógia munkával összefüggő adminisztratív feladatok elvégzése nem minősül rendkívüli munkaidőben végzett munkának. Nem tanúsított a felperessel szemben megalázó, méltóságsértő magatartást, ez a felperes szubjektív érzete volt. Viszontkeresetet is előterjesztett, melyben 1 153 040 forint lemondási időre járó távolléti díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni a felperest figyelemmel arra, hogy jogellenesen szüntette meg közalkalmazotti jogviszonyát.

Az első- és másodfokú bíróság határozata

[8] A Balassagyarmati Törvényszék 3.M.70.095/2020/34. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest lemondási időre járó távolléti díj jogcímén 1 153 040 forint és késedelmi kamata, valamint 956 945 forint ügyvédi munkadíj megfizetésére azzal, hogy az 1 176 100 forint kereseti illetéket az állam viseli. Megállapította, hogy a rendkívüli lemondás jogát a felperes határidőben gyakorolta, továbbá, hogy a felperes a KRÉTA informatikai programban rögzítette a munkakörével összefüggésben ellátott feladatait, így a 22 óra megtartását és a 155 munkaóra teljesítését is.

[9] Kifejtette, hogy a kémia órák esetében az országosan kialakult gyakorlatot követve a középírányítói ajánlás alapján kívánt az alperes eljárni és a többlettanításra vonatkozóan polgárjogi megállapodást kötni, ugyanis nem álltak fenn a Kjt. Vhr. 17. § (4) bekezdés a) és b) pontja szerinti tervezett többlettanításra és az eseti helyettesítésre vonatkozó lehetőségek.

[10] A felek között létrejött peren kívüli megállapodás alapján az alperes október 17-ig volt köteles megfizetni a 22 óra megtartásáért járó díjat, ami a rendkívüli lemondás benyújtásáig nem történt meg. A munkáltató a rendkívüli lemondás átvételekor észlelte ezt, majd haladéktalanul intézkedett az összeg átutalásáról. Az alperes magatartását nem súlyosbíthatja a késedelmes megfizetés körülménye, így a folyamatos alperesi mulasztást nem találta igazoltnak. A felperes a peren kívüli megállapodás aláírásával a követelését kielégítettnek tekintette, abban pedig a bíróságnak nem kellett állást foglalnia, hogy a többlettanításra vonatkozó megállapodás-tervezet jogszerű volt-e, továbbá hogy a tanítást rendkívüli munkavégzés keretében végezte-e a felperes.

[11] Figyelemmel arra, hogy az óradíj nem rendkívüli munkavégzés jogcímén került meghatározásra a peren kívüli egyezségben, a felperes pedig nem vitatta, hogy alaphérét havonta megkapta, arra a következtetésre jutott, hogy a fizetési késedelem nem munkabérre vonatkozott. Hivatkozva a Kúria Mfv.10.679/2011/6. számú döntésére rámutatott, hogy a munkáltató lényeges kötelezettségszegésének a munkabér megfizetése minősül. A felperes illetménye, illetve a késedelmesen teljesített követelés ellenértékének összevetéséből arra a következtetésre jutott, hogy a mulasztás nem veszélyeztette a felperes létfenntartását.

[12] Megállapította, hogy a felperes rendkívüli lemondásában az Nkt. 63. § (1) bekezdés e) pontja szerinti tájékoztatás elmulasztására is hivatkozott, nem vizsgálta azonban azt a felperesi állítást, hogy a felperes nem tudott arról, hogy a munkáltató Ptk. szerinti megállapodást kíván vele kötni. Megállapította, hogy az alperesi álláspontot a felperes teljeskörűen ismerte és úgy járult hozzá a tanórák megtartásához, hogy nem tudta, annak ellenértékét megfizetik-e vagy sem. A 155 munkaórával kapcsolatos 2020. szeptember 17-i megbeszélésen nem hangzott el olyan ígéret, hogy annak ellenértékét az alperes szabadidőben váltja meg.

[13] Nem nyert bizonyítást, hogy a 155 munkaóra rendkívüli munkavégzésért a munkáltató szabadidő kiadását engedélyezte volna, így a felperes feltételezésre alapította ezzel kapcsolatos lemondását. A felperest a jogi helyzet tisztázatlansága nem akadályozta volna a munkavégzésben, az alperes által megválaszolatlanul hagyott egy levél pedig nem alapozza meg a rendkívüli lemondást. A munkáltató a felperes által elvégzett többletjeljesítményt el kívánta ismerni, és hetente egy délutánra mentesítette volna a munkavégzés alól.

[14] A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2.Mf.31.075/2022/8. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és kötelezte az alperest végkielégítés címén 13 836 480 forint, valamint felmentési időre járó távolléti díj címén 4 612 160 forint megfizetésére, a viszontkeresetet elutasította, a meg nem fizetett illeték vonatkozásában az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. Megállapította, hogy a le nem rótt 1 568 134 forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

[15] Az ítéltábla a rendkívüli lemondás 1. pontjával kapcsolatban megállapította, hogy az két indokot fogalmazott meg munkáltatói kötelezettségszegésként. Nevesítette a kötött munkaidőt meghaladó mértékben elvégzett munka után járó többletdíjazás kifizetésének elmaradását, és a KRÉTA munkaidő-nyilvántartás alapján ugyancsak a törvényes neveléssel, oktatással lekötött munkaidején felül ellátott további 155 óra rendkívüli munkavégzés ellentételezéseként a szabadidő kiadásának elmulasztását. Megállapította, hogy a felek közötti megállapodás a ténylegesen megtartott kémia órák ellentételezésére létrejött, így az illetménytől eltérő jogcímen járó díjazásra nem hivatkozhat jogszerűen az alperes. A felperes közalkalmazotti jogviszonyának keretében elvégzett feladataiért vált jogosulttá az illetményre, amely fogalom beletartozik a Kjt. 85/A. § 1) pontjába.

[16] A felperes a feladatteljesítését 2019 szeptemberében elkezdte, díjazásra azonban csak a 2020. márciusában megindított munkaügyi per alapján, annak időtartama alatt peren kívül megkötött egyezség alapján kerülhetett sor. A tényleges kifizetés a rendkívüli lemondás közléséig nem történt meg, s az alperes elmulasztotta a 30 napos teljesítési határidőt. A

felperes 2020. január 24-ével teljesítette a vállalt feladatot, az alperes pedig csak 8 hónappal később, a bírósági eljárás megindítását követően kötött peren kívüli egyezsége figyelemmel fizetett.

[17] Utalt a Kúria Mfv.I.10.375/2018/3. számú döntésére, miszerint a bér jellegű juttatás kifizetésének elmaradása – függetlenül a késedelemmel érintett időszak hosszától – jogszerű indokaként szolgál a munkavállalói szankciós jogviszony megszüntetésnek. Egy másik – Mfv.X.10.279/2019/6. számú kúriai ítéletnek megfelelően – akkor is jogszerű lehet az azonnali hatályú jogviszonymegszüntetés, ha a munkabér megfizetésének késedelmére egy alkalommal és csak részben kerül sor.

[18] Rámutatott arra is, hogy az 1. pontban nem csak arra hivatkozott a felperes, hogy milyen ígéretet tett az alperes a szabadidő kiadásával kapcsolatban, hanem arra is, hogy a 155 óra rendkívüli óra ellentételezéseként a munkáltató a szabadidőt nem adta ki számára. Bár az adott mennyiségű munka elvégzését a felperes rögzítette a KRÉTA informatikai rendszerben, azt az alperes ellenőrizte és jóváhagyólag aláírta, a munkaidő-nyilvántartásra pedig nem tett észrevételt, nem jelezte, hogy nem ért vele egyet. Erre figyelemmel annak szabadidőben való megváltását megalapozottan kérte a felperes, és a többletigénybevétel ellentételezésének elmaradása szintén a közalkalmazotti jogviszonyból származó lényeges kötelezettségszegésnek minősült, melyet vétkesen követett el a munkáltató.

A felülvizsgálati kérelem és felülvizsgálati ellenkérelem

[19] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben kérte, hogy a Kúria azt helyezze hatályon kívül, utasítsa a másodfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és kötelezze a perköltség megfizetésére a felperest. Érvelése szerint a jogerős ítélet sérti a Kjt. 29. § (1) – (2) bekezdését, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 143. § (3) bekezdését, a Kjt. 33. § (1) – (2) bekezdését, 37. § (1) bekezdése b) pontját, (6) bekezdése g) pontját, illetve 7 – 8. §-át.

[20] Érvelése szerint a másodfokú bíróság tévesen vetette el, hogy a felperesnek nem vitatottan járó 99 000 forint összegű díj megbízási díjnak tekintendő. A felperes szándéka polgári jogi jogviszony létrehozatala volt és túlzott mértékű igénye miatt nem jött létre mindez írásban. Az órákat megtartotta, ezért ráutaló magatartással létrejött közöttük a megbízási szerződés. Mivel a felek megbízási díj megfizetésében állapodtak meg, a Kjt. 29. § (1) bekezdés a) pontja szerint rendkívüli lemondással a közalkalmazotti jogviszony nem volt megszüntethető, mivel az alperes a mulasztásával nem a közalkalmazotti jogviszonyból eredő lényeges kötelezettségét szegte meg.

[21] Annak ténye sem volt vitatott, hogy a munkáltató figyelmetlenségből esett késedelembe, és az erre történő figyelemfelhívás pillanatában azonnal intézkedett a 99 000 forint átutalásáról és mindez vitathatatlanul teszi a súlyos gondatlanság hiányát. A súlyosan gondatlannak nem minősülő, önmagában gondatlan magatartás nem alapozhatja meg a felperes rendkívüli lemondását, az alperes figyelmetlensége erre nem adhat okot.

[22] Az alperes vitatta azt is, hogy a felperes számára szabadidőt kellett volna biztosítani a rendkívüli munkaidőben történő munkavégzés ellentételezéseként. Ezt a szabadidőt az Mt. 143. § (6) bekezdése alapján a rendkívüli munkaidőben történő munkavégzést követő hónapban is kiadhatta volna a munkáltató. A felperes rendkívüli lemondása indokolásában a 2020. február végéig ki nem adott szabadidőre hivatkozott, ezért a rendkívüli lemondás jogszerűségének vizsgálatát csak ezen időszakra vonatkozó rendkívüli munkaidő és az ez alapján igényelhető szabadidő képezheti, ezt azonban 2020. márciusáig kellett volna kiadni. A felperesnek nyilvánvalóan korábban tudomást kellett szereznie erről a munkavégzésről, annak rendkívüli jellegéről.

[23] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet hatályában tartsa fenn és marasztalja az alperest 500 412 forint felülvizsgálati perköltségben. Érvelése szerint az alperes a jogi érvelését felülvizsgálati kérelmében kizárólag a Kjt. 29. § (1) bekezdésével, valamint az Mt. 143. § (6) bekezdésével kapcsolatban tartalmazza, a többi általa felhívott jogszabályhely vonatkozásában nem adta elő jogi indokolását, így a Pp. 423. § (1) bekezdésére figyelemmel kizárólag ezen két jogszabályhely vonatkozásában vizsgálható az ítélet törvényessége.

[24] A felperes nem vitatottan 22 kémia órát tartott abban az alperesi intézményben, ahol pedagógusi feladatait ellátta, így a felek között a munkaköri feladatai ellátására megbízási jogviszonyt nem lehetett létesíteni. A felperes munkavégzése eseti helyettesítésnek minősült, az a felperes közalkalmazotti jogviszonyával összefüggésben került ellátásra. A következetes bírói gyakorlat szerint a munkabér megfizetésének akár néhány napos elmulasztása is a jogviszonyból származó lényeges kötelezettség súlyosan gondatlan és jelentős súlyú megszegésének minősül, ami megalapozza a közalkalmazotti jogviszony azonnali hatályú megszüntetést. A per eldöntése szempontjából nem volt jelentősége annak a körülménynek, hogy a rendkívüli lemondás közlését követően mennyi időn belül fizette meg ezt az összeget a munkáltató.

[25] A töretlen bírói gyakorlat szerint a rendkívüli lemondás, ha több indokot is tartalmaz és abból legalább egy kimeríti a Kjt. 29. § (1) bekezdés a) pontja szerinti tényállási elemet, akkor a többi rendkívüli lemondási indok esetleges megalapozatlanságának hiánya már nem teszi a rendkívüli lemondást jogszerűtlenné. Az a körülmény, hogy a munkáltató a rendkívüli munkaidő ellentételezéseként határidőben nem adta ki a szabadidőt, nem jár azzal a következménnyel, hogy azt az általános munkajogi elévülési időn belül a közalkalmazott ne érvényesíthetné. A szabadidő kiadás kötelezettsége a rendkívüli lemondás közlésekor is fennállt, a munkáltató mulasztásban megnyilvánuló folyamatos kötelezettsége folytán a rendkívüli lemondásra nyitva álló szubjektív lemondási határidő meg sem kezdődött, így a rendkívüli lemondás ezen indok körében sem késett el. Ennek megfelelően nincs jelentősége annak a körülménynek, hogy a felperes mikor szerzett tudomást a 155 óra rendkívüli munkavégzés ellátásáról. Az alperes felülvizsgálati érvelésében nem jelölte meg azt sem, hogy miért kérte a jogszerű másodfokú határozat hatályon kívül helyezését.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

[26] Az alperes felülvizsgálati kérelme nem megalapozott.

[27] A felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja [Pp. 413. § (1) bekezdés b) pont]. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. Mindezek bármelyikének hiánya a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasítását eredményezi [1/2016. (II.15.) PK vélemény].

[28] Bár az alperes felülvizsgálati kérelmében több jogszabályhelyet is megjelölt megsértett jogszabályhelyként, ezzel kapcsolatos jogi érvelését csak a Kjt. 29. § (1) bekezdése, valamint az Mt. 143. § (6) bekezdése vonatkozásában fejtette ki, így a Kúria a Pp. 413. § (1) bekezdés b) pontjára tekintettel csak e két jogszabályhely vonatkozásában vizsgálta a jogerős ítélet jogszerűségét.

[29] Kellő alap nélkül állította a felülvizsgálati kérelmében az alperes, hogy mivel a felperessel a 22 kémia óra megtartására polgári jogi jogviszonyt létesített, az ennek az összegnek a megfizetése elmaradásából eredő kötelezettségszegés nem minősül a közalkalmazotti jogviszonyból eredő lényeges kötelezettségszegésnek, így erre alapítva nem lett volna megszüntethető azonnali hatállyal a közalkalmazotti jogviszony. Helytállóan hivatkozott a felperes felülvizsgálati ellenkérelmében arra, hogy a Kjt. 42. §-a értelmében a munkáltató a vele közalkalmazotti jogviszonyban álló közalkalmazottal a munkaköri feladatai ellátására további munkavégzésre irányuló jogviszonyt nem létesíthetett. Mivel a felek között közalkalmazotti jogviszony állt fenn és a felperes ugyanabban a köznevelési intézményben, ahol pedagógusi feladatait ellátta végzett további munkát és tartott 22 kémia órát, így az ezen munkavégzésére irányuló jogviszonyt nem láthatta el más jogviszony keretén belül. A feleknek az adott jogviszonyból származó feladat ellátására vonatkozó megállapodását - annak elnevezésétől függetlenül - az adott jogviszonyban végzendő tevékenységre vonatkozó kontraktusnak kell tekinteni. Ezt a korábbi perben az alperes sem vonta kétségbe.

[30] A felek között a felperes által elvégzett tevékenység ellenértékének megfizetése iránt a Balassagyarmati Törvényszéken munkaügyi per volt folyamatban per és az alperes nem hivatkozott arra, hogy a felperes igénye nem a közöttük fennálló közalkalmazotti jogviszonyból, hanem polgári jogi jogviszonyból származna, így a törvényszék, mint munkaügyi bíróság ne rendelkezne a kereseti kérelem elbírálására hatáskörrel.

[31] Helytállóan hivatkozott a felperes arra is, hogy a Kjt. köznevelési intézményekben történő végrehajtásáról szóló 326/2013. (VIII. 30.) Korm. rendelet 17. § (1) bekezdés 8. pontja értelmében a felperes eseti helyettesítési tevékenységet látott el, és az ezért járó díjazást nem fizette meg határidőben számára a munkáltató, sértve ezzel a közalkalmazotti jogviszonyból származó kötelezettségét.

[32] A Kjt. 29. § (1) bekezdése a) pontja szerint a közalkalmazott közalkalmazotti jogviszonyát akkor szüntetheti meg rendkívüli lemondással, ha a munkáltató közalkalmazotti jogviszonyból eredő lényeges kötelezettségét szándékosan, vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegi. Az egységes bírói gyakorlat szerint a munkabér (illetmény)

megfizetésének akár néhány napos elmulasztása az adott jogviszonyból származó lényeges kötelezettség súlyosan gondatlan és jelentős súlyú megsértésének minősül, amely megalapozza a közalkalmazott azonnali hatályú lemondását. Erre figyelemmel a rendkívüli lemondásban hivatkozott ezen lemondási ok megalapozta a felperes jognyilatkozata jogszerűségét.

[33] Helytállóan állította az alperes, hogy az Mt. 143. § (6) bekezdése szerint a munkáltató a rendkívüli munkaidőben történő munkavégzés ellentételezéseként a szabadidőt legkésőbb az elrendelt rendkívüli munkaidőben történő munkavégzést követő hónapban köteles kiadni. A 155 óra rendkívüli munkaidőben történő munkavégzésre hosszabb időszakon keresztül került sor, az alperes azonban folyamatosan megszegte az ennek ellentételezéseként a felperest megillető szabadidő kiadására vonatkozó kötelezettségét, amely szintén alapos oka lehetett a jogviszony azonnali hatályú megszüntetésének.

[34] Erre figyelemmel megállapítható, hogy a felperes rendkívüli lemondása jogszerű volt, ezért a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[35] Az alperes a pervesztességére tekintettel köteles a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján viselni a felperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét, melynek mértékét a Kúria az ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése, illetve (6) bekezdése alapján állapította meg tekintettel az ügyvéd által végzett munka mértékére is.

[36] Mivel a per tárgyi költségfeljegyzéses volt, az alperest az Itv. 5. § (1) bekezdése c) pontja szerint megillető személyes illetékmentességre figyelemmel a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[37] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[38] Az ítélet ellen a további felülvizsgálat lehetőségét a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

Budapest, 2022. december 6.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Dr. Tanczos Rita s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró